

ΤΑ ΠΑΙΧΝΙΜΙΑ ΑΝΙΣΤΟΥΜΩΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΝΕΞ. ΔΟΥΜΑ. ΠΑΤΡΟΣ

Ο ΥΙΟΣ ΤΟΥ ΜΟΝΤΕΧΡΗΣΤΟΥ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΤΟΥ ΚΟΜΗΤΟΣ ΜΟΝΤΕΧΡΗΣΤΟΥ.

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

‘Ο Μοντεχρήστος έκανε ένα κίνημα άυπομονησίας κι’ απάντησε ξερά:

—Ναι, παιδί μου, περίεργο εινε!... Λέγε λοιπόν γρήγορα, τί συνέθη;

‘Ο φτωχός Κοψολαίμης—δρωμένος απ’ τή θύμια τών αγωνιωδών εκείνων στιγμών—πῆρε μία θαθεία ανάσα κι’ άμέσως έξακολούθησε:

—Λοιπόν, κύριε, ο λοχαγός μου είχε προλάβει ν’ άρπάξει τόν πάνθηρα απ’ τὸ λαρόγγυ!... Κι’ άστραπιαία τὸ δεξί του χέρι άνεμίστηκε καί τὸ τροχισμένο σπαθουάγιο γάθηκε ὡς τὴ λαθή μέσα στή μαλακή κοιλιά τοῦ θηρίου!... ‘Εκείνο μούγκρισε καί κυλίστηκε χάμω. ‘Ο λοχαγός μου στέκοταν τώρα ὄρθιος, αἰματοβρεχτός, μὰ λυγίζοντας σιγά-σιγά!

...‘Εμπίηξα μιά κραυγή αγωνίας κι’ έτρεξα κοντά του... ‘Εκείνος τότε έγειρε στήν άγκαλιά μου, μὲ σπαραγμένο λίγο τὸ στήθος του απ’ τὰ νύχια τοῦ θηρίου, καί λουσομένος σὲ αἷμα έκείνου καί σὲ τὸ δικό του!

—‘Δέν εινε θαρεία ἡ πληγή μου, Κοψολαίμη! μὲ ψιθύρισε, τὴ στιγμή ποὺ τὸν άκουμπούσα άπάντα σὰ χροτάρια, γιὰ νὰ τὸν περιποιηθῶ. Καλύτερα πῆγαινε εκεί σὲ τὰ παιδάκι καί κούταξε νὰ δῆς πῶς εινε!

...Κι’ άνασηκώθηκε άνδρειωμένα κατόπι, γιὰ νὰ μὲ δείξει ὅτι δέν εινε πραγματικά τίποτα πάθει!... ‘Εγὼ έτρεξα ὑπάκουα πρὸς τὸ παιδάκι καί σὲ φῶς τοῦ φεγγαριού εἶδα...εἶδα ὅτι δέν ἦταν παιδάκι, ἀλλὰ κοπέλλα!...

...Τὸ φεγγάρι φώτιζε καλὰ τὸ κορμί της καί τὸ πρόσωπό της... ‘Ἦταν μιά ὑπαρξί νεαρή, τρυφερή καί κατάχλωμη, σάν κίτρινο μάρμαρο... Τὸ φρέματί της ἦταν ξεσοιμένο στὸν ὄμο κι’ ἄφινε νὰ φαίνεται μιά πληγὴ αἰματομένη!...

...‘Εντωμεταξύ ὅμως, εἶχαν τρέξει κοντά μας κι’ ἄλλοι φαντάροι, ὅ ὅποιοι εἶχαν εμπίησει πρὶν απ’ τὸν πυροβολισμό μου. ‘Άλλοι σήκωσαν τότε τὴν κοπέλλα κι’ εἶγὼ φυσικά—μαζὺ μὲ ἄλλους—έτρεξα πάλι σὲ τὸ λογαγὸ μου!... Τους κουβαλήσαμε προσεχτικά, κάτω σὲ στρατόπεδο... ‘Άλλοι, κούταξαν νὰ ξελιποθύμησουν τὸ κορίτσι!

...‘Εγὼ εἶχα κολλήσει πλάι σὲ τὸ λογαγὸ μου καί τὸν εἰθαμάμα!... ‘Α, κύριε!... ‘Ἦταν ἔφαίμαχος ὁ άνθρωπος αὐτός!... Σάν νὰ μὴ εἶχε συμθεῖ τίποτα ἀπολότως, δίχως καθόλου νὰ δυσκολεύεται απ’ τὴς τρομερές νυχιές τοῦ θηρίου στὰ στήθη του, ζήτησε νὰ τὸν φέρουν νερό!... Τοῦ έρριξα, έπλυνε τὰ χέρια καί τὴν πληγὴ του κι’ ὕστερα μὲ εἶπε: —‘Εὐτυχῶς, άγαπητὲ Κοψολαίμη, ποὺ πρόλαθα νὰ ὀσωσὲ τὸ δύστυχο αὐτὸ πλάσμα!

‘Ο Μοντεχρήστος άκουε μὲ συγκίνησι τούς ἠρωϊσμούς τοῦ άξιωματικοῦ εκείνου, ὁ ὅποιος ἦταν παιδί τῆς άγαπημένης του Μερσεδές, ἀλλὰ καί παιδί συγκρότωνς τοῦ παλιοῦ ἀσπόνδου έχθροῦ του, τοῦ στρατηγῶ Φερνάνδου ντε Μοσερέφ.

—Γενναία καρδιά, ὁ λοχαγός αὐτός! ψιθύρισε μέσα του. Στὲ πρόσωπό του, συγκωρῶ τῶν τῶν πατέρα του, ὁ ὅποιος τόσες συμφορές μὲ προέβησε, ὁ ὅποιος μὲ πῆρε τὴ μόνη γυναίκα ποὺ εἶχα άγαπήσει στὸν κόσμο, ὁ ὅποιος τόσο θανάσιμα μὲ κατέβῳε κατόπι, ἀλλὰ καί τὸν ὅποιό τόσο σκληρὰ τιμάρησα!... Στρέφοντας ὕστερα στὸν Κοψο-

λαίμη, τὸν ρώτησε:

—Καί ποιά ἦταν εκείνη ἡ κοπέλλα ποὺ έσωσε ὁ λοχαγός σου, φίλε μου;

—‘Α, ὅσο γι’ αὐτὸ, κύριε, μὰ τὴν πίστι μου, δέν ξέρω! ἀπάντησε ὁ Ζουάθος μὲ πεποίθηση. Ὅστε εἶγὼ, ὅστε καί κανένας ἄλλος. Αὐτὸ ὅμως ποὺ μποροῦσα νὰ καταλάβω, γιὰτί κ’ ἡ Γ-δια ἡ κοπέλλα άνοιόταν νὰ μᾶς διαφωτίσει, ἦταν τὸ ἔξής: ‘Οτι δῆλξε σὲ μιά απ’ τὴς φυλές τῶν Βεδουίνων τῆς Σαχάρας!... ‘Άλλὰ σὲ ποιά, δέν ξέρω!... Δέν ἦταν καθόλου φλύαρο, τὸ μικρὸ αὐτὸ κορίτσι, κι’ εἶσαι σ’ ἄλλες τὴς ἐρωτήσεις μας ἀποκρινόμενος μὲ μουσούλασα!...

...Φαίνεται ὠστόσο, ὅτι οἱ δικοί του τὸ εἶγαν δεῖσει, ποῖός εἶρε γιὰ ποῖὸ λῶνο καί «δῶκε» ἀπὸ κοντὰ τοῦσε!... ‘Ἦταν κρυμμένο ὀλημερίς σὲ κάτι θάμνους, κοντὰ σὲ μέρος, σὲ ὁποῖο κατασκηνώσαμε ἡμεῖς ὅταν νόγωσε. Τόσο καλὰ εἶγε γω-θη κ’ εἶγε κρυφτὴ ἐκεῖ μέσα, ὅστε κανένας ἀπὸ μᾶς δέν ὑπῆρξε νὰ ὕπομιασθῇ τὴν παρουσία του. ‘Άλλὰ ἂν δέν τὸ ξετρύπῳσαμε ἡμεῖς, τὸ ξετρύπῳσε κατὰ τὰ μεσάνυχτα ὁ πάνθηρας ἐκεῖνος!

...‘Α, κύριε!... ‘Εδῶ συνέθη ἕνα θαύμα ὠστό!... Καθὼς ξέρετε, ὁ πάνθηρας εἶπε πὸ ἄγριο απ’ τὴν τίγρι!... Οἱ διαβολο-Βεδουῖνοι ἐκεῖ κάτω, τρέμουν καί σὲ ἄκουσια τῶν βρυχηθμῶν του ἀκόμα!... Θὰ πιστέψετε λοιπὸν κάτω!... ‘Ενὸ ὁ πάνθηρας ἔμα τὴν τύχη ζωντανὸ μπροστὰ του, τὸ πᾶνει καί τὸ ξεσκίζει σὲ κομμάτια μὲ τὰ νύχια του, ὀστόσο τὴ μικρούλα εκείνη δέν τὴν πείραξε καθόλου!... Περιαρῳστηκε μονάχα νὰ τὴν δαγκάσει ἄπαλὰ στὰ σφῳεμάτά της—σάν νὰ πρόσεχε μήπως τὴ γαστρον-νία—καί σηκώνοντάς τὴν στὰ σάγωνα του, τὴν κουβαλοῦσε μαζὺ του πηδώντας μὲ τεράστιες δρασκελιές!...

...Τὸν εἶδα ὅμως εἶγὼ ποὺ φύλαγα σκοπός!... Πυροβόλησα, εἴτησε ὁ λοχαγός μου καί...καί τὰ ὑπόλοιπα τὰ ξέρετε!

Κι’ ὁ ἀφελῆς Κοψολαίμης σταμάτησε, σίγουρος ὅτι εἶπε πῆτὰ τὰ ὅσα εἶχε νὰ πῆ!

‘Ο Μοντεχρήστος ὅμως, αντίθετος φαίνεται γνώμης μὲ τὸν Ζουάθο, χαμογέλασε. Καί χτυπώντας τὸν φιλικὰ στὸν ὄμο, εἶπε:

—‘Οχι δά, φίλε μου!... Δέν ξέρω τίποτα Ἰσα-Ἰσα, ἀπὸ κείνα ποὺ μᾶς ἐνδιαφέρουν. Ξέρω φυσικά σὲ ἄκουσια τῶν βρυχηθμῶν ὁ λοχαγός σου καί κυνηγήσατε τὸ θηρίο!... Λέγε μου ὅμως καί τί ἀπόγινε παρακάτω, μόλις ξελιποθύμησε τὸ κορίτσι καί μόλις έπλυνε ὁ λοχαγός σου τὴς πληγές του.

‘Ο φτωχός Κοψολαίμης κοκκίνισε σάν τὸ φέσι του. Καί διάστικε νὰ προσθεῖ:

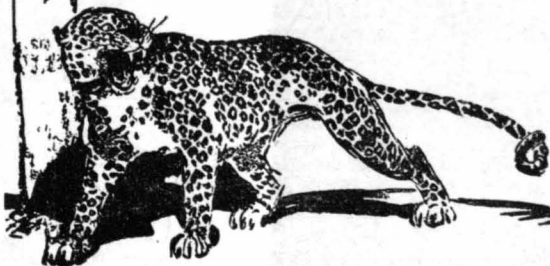
—Ναι, θέβαινα, εἶγете δικη μου κύριε!... Λοιπὸν, ἐνὸ γινόντουσαν ὅλα αὐτὰ, ὄργιος ἐντωμεταξύ νὰ εἰμερῶν!... ‘Ο λοχαγός μας σφύριξε, διπλώσαμε τὰ ἀντίσκηνα μας, φορτωθήκαμε τούς γυλιούς μας καί τραβήξαμε γιὰ τὸ ἄσπυρο!... ‘Απὸ κει εἶχαμε ξεκινήσει καί σ’ αὐτὸ έπρεπε νὰ ἄσπυρῳμε πάλι, γιὰτί ἦταν ἡ ἔδρα τοῦ λόχου μας!...

...‘Ενωεῖται, ὅτι ἡ αἰμορραγία εἶχε ξεαντλήσει καί τὸν λογαγὸ μας καί τὴ μικρὴ Βεδουῖνα... Δέν μποροῦσαν νὰ θαδίζου-ν μὲ τόσο φλογερὸ ἦλιο καί μέσα στὴν κοιμιστική καί καυτερὴ ἄμμο... Γι’ αὐτὸ, κάναμε ἕνα ὄρασι φαρδύ φορετὸ, ξεπλώσαμε σ’ αὐτὸ πλάι-πλάι τὸ λογαγὸ μας καί τὴν κοπέλλα καί ξεκινήσαμε σιγά-σιγά!... Λοιπὸν...

—Μιά στιγμή, φίλε μου! δέκοψε τότε ὁ Μοντεχρήστος σκεπτικῶς. ‘Ἦταν ὄραία ἡ κοπέλλα εκείνη;

—‘Αν ἦταν ὄραία, λέει! ἔκα-νε μὲ γουλομένα ἀπὸ ἐνθου-σιασμό μάτια ὁ Κοψολαίμης. λες καί τὴν ἀντίκεισε πάλι, ἐ-κείνη τὴ στιγμή μπροστὰ του. Πεντάμοσχον σάν νεράθια, κύ-ριε μου. Καί τὰ μάτια της;... Σὲ μάγευσαν, σὲ γοήτευσαν.

...Λοιπὸν, κύριε ἡ Μεζδὲ—ε-ται λεγόταν ἡ Βεδουῖνα κοπέ-λα—μόλις φάσασε σὲ λίγ-νοισα, δέν ἤθελε μὲ κανέναν τρόπο νὰ φύγει μακριὰ απ’ τὸν σπιτήρα της!... Κάθε φορὰ ποὺ τῆς ἔλεγε ὁ λοχαγός μου, νὰ τὴ στελεῖσθῇ στὴ φυλὴ της καί στὸς γονεῖς της, ἐκείνη ξέστα-



Τρέμουν καί σὲ ἄκουσια τῶν βρυχηθμῶν του ἀκόμα...

ζε σε θρήνο και το πρόσωπό της παραμορφωνόταν απ' τον πόνο... Φαίνεται, ότι δεν θά τα περνούσε καθόλου καλά, στην οικογένειά της.

...Ήταν όμως μυστηριώδης αυτή η κοπέλλα, κύριε!... Πρώτα-πρώτα, είχε ένα άρχνιτικό παρουσιαστικό... Θάλγαγε κανένας, ότι ήταν από οικογένεια πριγκιλικών!... "Υστερα, άρνιόταν επίμονα, να πη ποιοί ήταν οι γονείς της, το χωριό της, ή φυλή της... "Υστερα, ήταν πάρα πολύ όμορφη, πολύ χαριτωμένη και λιγερή και λεπτή στο κορμί, πράγμα που είχε άσυνήθιστο στις μελαγχές καλλονές των μερών εκείνων!

...Και θέλετε τώρα και κάτι πολύ πιο σπουδαίο;... Ή κοπέλλα αυτή φαινόταν πολύ μορφωμένη!... "Αν και δεκάξη μόλις χρονών, αν κ' ήταν Ιθαγενής, ώστόσο ήξερε πολλά πράγματα, για τα όποια άπορούσε κι' ο ίδιος ο λοχαγός μας!...

...Τέλος, κύριε, ο λοχαγός μου άποφάσισε να την κρατήσει κοντά του, βλέποντας την έπιμονή της να μη θέλη να πάη στους γονείς της!... Και πώς την κράτησε, νομίζετε;... Ως έρωμένη του, όπως θύκααν κάθε άλλος;... "Όχι, κύριε!... Της έπαιε μία μέρα: «Έλα εδώ, Μεζδέ!... Άφου δεν θέλεις να πάς στον πατέρα σου, δεν έπιμώ κι' έγω να σε διώξω!... Θά σε κρατήσω και θά γίνω για σένα ένας δεύτερος πατέρας, προστατεύοντάς σε απ' το κάθε τί!... Άπό σένα θέλω μόνον να με υπακούης τυφλά, σε κάθε συμβούλι μου»!

Ο Μοντεχρήστος, σκήρτησε κι' έστησε προσηκτικότερο έδω το αυτί του. Του φαίνεται πάλι, ότι ή μυστηριώδης εξαφανίσις του Άλθέρτου, άρχισε να σχετίζεται με την αίνιγματική εκείνη κοπέλλα.

—Λοιπόν; ρώτησε με κάποια άτυπομνησία τον Κοφολαίμη. Λέγε, φίλε μου, γρήγορα, τί άπάνει κανότιν;

—Λοιπόν, κύριε, έξακολουθήσε ο Ζουάβος, ή μικρή Μεζδέ ξετρελλάθηκε απ' τη χαρά της, μόλις άκουσε τα λόγια εκείνου του λοχαγού μου!... Έπεσε στα πόδια του, άγκάλιασε τα γόνατά του και του φίλησε τα χέρια... Αυτά ήσαν δείγματα, ότι θά του ήταν στο μέλλον άφωσιωμένη σαν σκλάβια!

...Απ' την ήμέρα εκείνη, δεν άπομακρύνθηκε καθόλου απ' τον λοχαγό Ζωλιέτ... Έκείνος, αντίς να τη μεταχειρίζεται σαν σκλάβια και σαν έρωμένη του, της φερνόταν σαν να ήταν βασιλισσα και κόρη του!... Της ήπρεε μια ύπρητρια... Την έντυνε πάντοτε πλοΐσια, αλλά σεμνά φορέματα... Κι' όταν ο Ίδιος πήγαινε σε καμμία άσυντομη έκστρατεία, την άφινε στο Λάγκουατ, συστήνοντάς την στην προστασία άλλων συναδέλφων του!... Ένωεΐται, ότι κι' εκείνοι της σενότιονταν, σαν να ήταν σύζυγος ή άδελφή του λοχαγού μας!

...Τέλος ήφτασε ή ήμέρα, που όπως σάς είπα, ξεκίνησαμε είκοσι βλοΐβλοι με το λογαγό μου επί κεφαλής, για να κάνουμε την άλέθρια εκείνη άίνευσι!... Λοιπόν, πριν ξεκινήσουμε, ή Μεζδέ—σαν να προσιθονόταν την καταστροφή που μάς περίμενε—Έπεσε κλαίγοντας στο λαϊμό του λοχαγού μου και θρηνηύσε λέγοντάς του: «Έ, ω, φίλη σύμμερα, πατεράκη μου! Κάτι κακό θά σε θρή!»

...Φυσικά, ο λοχαγός μου δεν την άκουσε!... Της σούστησε άπλως να καθήσ φρόνιμα, ώσπου γυρίσω... Και διαλέγοντας ύστερα δεκαενέα φατρίους απ' το λόχο του και μένα θέθια μέσα σ' αυτούς, ξεκίνησε για την άίνευτικη περιτολία!

...Λοιπόν, την άλλη μέρα το πρωΐ, όταν ξελιποθύμασε απ' την κοντακία ποφάγα στο κεφάλι, κούταξα γύρω στην κατασκήνωσή μας, όπως σάς είπα!... Είδα τότε το φρικαστικό θέαμα των δεκαοχτώ άκεφάλων κορμίων των συντρόφων μου!... Άλλά ο λοχαγός μου είχε γίνει άφαντος!... Ούτε το πτώμα του είδα, ούτε το άκεφάλο κορμί του πουθενά!... Ένωμεταξύ, ήρθαν κ' ή ένιούχους απ' το σύνταμά μας και ξαναμάξαμε παντού εκεί τρίγυρω!... Τιπτα όμως δεν θρήκαμε.

...Και φτάνουμε τώρα στο μυστήριο το μεγάλο, κύριε!... Όταν γύρισα στο Λάγκουατ, μαζί με τους στρατιώτες της ένιούχους, ή Μεζδέ δεν θ' έρέθη κ' ε στο σπίτι του λοχαγού μου!... Είχε γ'νεί άφαντη κι' αυτή, όπως έμαθα, κατά την ίδια νύχτα και κατά την ίδια ώρα, κατά την όποια μάς ριχτήκαν αιφνιδιαστικά οι Βεδουΐνοι και μάς πετοόκοφαν τόσο φριχτά! Ο Μοντεχρήστος σκεπτικός, διέκοψε τότε τον Κοφολαίμη, λέγοντάς του:

—Μήπως λοιπόν πρόκειται, για καμμία άτιμη προδοσία;... Έγω τη γνώμη, ότι ή κοπέλλα αυτή, παρ' όλο που τη λές μικρή, ήταν πολύ έξυπνη κ' ίκανή κατάσκοπος!... Κ' ύπομιάζο-

μαι, ότι ξέροντας απ' το λογαγό σου την πορεία του άποσπασμάτος του, έφυγε κρυφά κατά τη νύχτα κ' είδοποίησε τους όμοφύλους της!... Ναι, μου φαίνεται ότι ίσως αυτή ή Μεζδέ να είχε ή άφορμή του χαμού τούτων συντρόφων σου και της εξαφανίσεως του λοχαγού σου!...

—Κύριε μου, ή πρώτες-πρώτες σκέψεις του καθενός σ' αυτή τη γνώμη στρέφονται!... Όταν όμως την καλοσκοπή ή κανένας δεν την θρίσκει και τόσο σίγουρη!... Άκούστε, ώστόσο, τί έμαθα κατότιν. Άντίκρυ απ' το σπίτι του λοχαγού μου ύπρητεθσα στο μέγαρο κάποιου Μαυριτανού άρχοντα, μερικές νεαρές άραπίνες!... Έγω, λοιπόν, είχα πιάσει σχέσεις με την ώμορφότερη από αυτές.

...Όταν εξαφανίστηκε—πού λέτε—ο λοχαγός μου, ρώτησα αυτή την έρωμένη μου, αν ύπομιάζονταν τίπτα στο σχετικό για την παράξενη εξαφανίσι της Μεζδέ!... Κι' εκείνη μου είπε, ότι λίγες ήμέρες πριν ξεκινήσουμε με το λογαγό μου για τη θανάσιμη περιτολία μας, ή Μεζδέ κούταξε στο δρόμο, για να περνώ ή ώρα της... Ξαφνικά όμως, φάνηκαν να κατασκοπεύουν το σπίτι του λοχαγού μου, μερικοί θήβεν έμπορευόμενοι Βεδουΐνοι, ύποπτοι τύποι όμως!...

...Ή Μεζδέ τότε, σύμφωνα μ' αυτά που μου διηγόταν ή έρωμένη μου, μόλις είβε αυτούς τους Βεδουΐνους, έθγαλε μια κραυγή τρόμου κι' έφυγε βιαστικά απ' το παράθυρο για να μη τη δούν!...

—Και γιατί δεν το άνεφερε αυτό το άνησυχητικό γεγονός στο λογαγό σου, ή Μεζδέ; διέκοψε τον Κοφολαίμη ο Μοντεχρήστος.

—Μήπως ξέρω, κύριε;... Κι' έγω το σκέφτηκα αυτό, μόλις το άκουσα απ' το στόμα της Μαυριτανής ύπρητριας!... Άλλά, βλέπετε, ή καρδιά των γυναικών είναι σκοτεινή, σαν μελανοδοχείο γεμάτο από μελάνι!... Όσο και να πασχίσετε, δεν θά μωρέσετε να δήτε τί γίνεται μέσα της!... Λοιπόν, κύριε, οι ύποπτοι εκείνοι Βεδουΐνοι, άφου κατασκοπεύσαν καλά το σπίτι του λοχαγού μου, γύρισαν να φύγουν!... Και τότε ή έρωμένη μου είβε το πρόσωπο ένός από δαύτους;... Ηταν άγριος φριχτά κ' έσφιγγε ένα κοφτερό λεπίδι στο χέρι του! Η φιλενάδα μου τον γνώρισε και μου είπε μάλιστα και τ' όνομά του. Λέγονταν: Μαχάμετ - μπέν Άθβουλλάχ!

Ο Μοντεχρήστος σκήρτησε τόσο δυνατά, ώστε ο Κοφολαίμης γύρισε και τον



Ξεκίνησαμε, με το λογαγό μου επί κεφαλής...

κούταξε άπορώντας.

—Αυτό! ψιθύρισε ο κόμης άναστατωμένος.

Και φωνάζατ, ρώτησε τον Κοφολαίμη:

—Έτσι θέθιας, ότι δεν γελιόσαι;... Θυμάσαι καλά, φίλε μου, ότι αυτό ήταν το όνομα του Βεδουΐνου εκείνου κατασκόπου;

—Μάλιστα, κύριε! θεθαίωσα με πεποίθιση ο Ζουάβος. Θυμώμαι καλά το όνομα, και σάς το λέω, όπως μου το είπε ή ύπρητρια εκείνη: Λέγονταν Μαχάμετ-μπέν Άθβουλλάχ!

—Και ξέρεις ποιος είναι πραγματικά ο άνθρωπος αυτός;

—Ρώτησε, κύριε, κι' άλλους!... Άλλά κ' ή Μαυριτανή ύπρητρια, κ' οι άλλοι που τούς ρώτησα, μου είπαν ότι ο Άθβουλλάχ αυτός ήταν ένας απ' τους περιπλανώμενους έκείνους ζητιάνους καλογήρους!... Είνε πολλοί από δαύτους και στο Άλγέρι και στο Μαρόκο!

Ο Μοντεχρήστος κούνησε το κεφάλι του αίνιγματικά. Και προσηλώνοντας το βλέμμα του επίμονα στο μάτια του Ζουάβου, ξαναρώτησε:

—Μήπως καθόλου στους άρχηγους σου, σχετικά με αυτό που έμαθες, για τον Άθβουλλάχ αυτόν;

—Όχι, κύριε! ψιθύρισε ο Κοφολαίμης διασταχτικά. Για ποίο σκοπό, άλλωστε;... Τέτοιον κατάσκοπον, άρβονοΐν σ' όλες τις πόλεις του Άλγερίου!... Ξύτερα, δεν έβλεπα και καμμία σχέση στην εμφάνισί τους και στην εξαφανίσι του λοχαγού μου!... Γιατί λοιπόν να μιλήσω, άνακαθόντας κιόλας τις άραπίνες ύπρητριας και τά κρυφά μου ραπεθεΐ μαζί τους;

Ο Μοντεχρήστος ήταν θεατιά ουλογοισμένος... Το βλέμμα του, γυρισμένο προς τη θάλασσα, φαίνεται ότι έσκιζε το διάστημα, τρυπούσε τον άχανή όρίζοντα και προσηλώνονταν φλογέρεκε κάτω στην Άφρική!... Έκει, στη μακρυνή εκείνη ήπειρο, θρισκόταν το μυστήριο της τύχης του λοχαγού Άλθέρτου!

Άπλαθή, θρισκόταν ή ζωή ή ο θάνατος της άγαπημένης του Μερσέδες, έφθονο το παιδί της θά ήταν εκεί κάτω ζωντανό ή νεκρό!

